

Ik las zojuist de kamerbrief van Koolmees over de vrijstellingsregeling 2020 en het **transitie-
ftk** dd 16 december jl en dat leidt bij mij tot de volgende reactie.

*Volgens het transitie-
ftk* geven de pensioenfondsen in 2022 in hun overbruggingsplan aan of zij de richtdekkingsgraad van minimaal 95% voor 1 januari 2026 kunnen bereiken. Indien dat niet mogelijk is dient in 2022 onvoorwaardelijk te worden gekort zodat zij de richtdekkingsgraad van minimaal 95% wel kunnen bereiken. Deze korting mag niet worden gespreid.

Ik ben hierdoor onaangenaam verrast. Uit voorgaande stukken begreep ik dat er sprake kon zijn van korting bij een dekkingsgraad minder dan 90%. Maar hier werd zonder nadere uitleg een ondergrens van 95% bepaald, 5% meer dan de vorige keer. Een grens die niet is onderbouwd en die nmm het gevolg is van foute rekenregels (zie verder) Een grens die niets te maken heeft met de beleggingsprestaties van de fondsen, die bijvoorbeeld voor het ABP zeer goed te noemen zijn, maar vooral te maken hebben met de manier waarop het pensioengezag de, intussen enorme, zekerheid wil invullen nl met de Risicovrije renteTermijnStructuur. Die wordt in negatieve zin vooral bepaald door lage rente door toedoen van de ECB die daar overigens een ander doel mee nastreeft nl het stimuleren van de economie. Ik maak hier bezwaar tegen.

De grote fondsen (ABP en PFZW) met bijna de helft van alle pensioendeelnemers zullen grote moeite hebben om te voldoen aan deze eisen vooral als gevolg van de door toedoen van de ECB fors verlaagde rente die (zonder UFR) momenteel **negatief** is. Lagarde, president ECB, stelde bij de recente introductie van de steunmaatregel a 500 miljard dat indien nodig de rente lager zal worden. Zij zal ingrijpen als de rente hoger wordt en zij heeft mogelijkheden daartoe! De kans op verhoging van de rente (nu ca – 0,4 % rente+ 0,6% UFR = +0,2% rekenrente) en de dekkingsgraad is dus minimaal. De rekenrente (het veilige/kunstmatige rendement) zal dus eerder lager worden dan het huidig niveau (ABP 0,2%). NB het verlagen van de rente door toedoen van de ECB is het grootste probleem voor de dekkingsgraad der pensioenfondsen NL. Het rendement van het ABP na 2008 (bankencrisis) is immers goed, gemiddeld 8,5% jaar op jaar.

Het pensioengezag en DNB **negeren** de opzettelijke verlaging van de rente door de ECB voor de pensioenen NL en **negeren** het werkelijke rendement van de grote fondsen dat heel goed is. Daarentegen wordt niet genegeerd de negatieve ontwikkeling van de UFR. Die komt volgens het onderzoek van de commissie parameters/Dijsselbloem medio 2019 ca 0,4% lager uit en dat is ca 5 procentpunten dekkingsgraad minder. Daarnaast is in 2016 de gedempte premie ingevoerd. Voor die tijd was de premie kostendekkend maar oa door toedoen van de door de ECB sterk verlaagde rente werden de verplichtingen veel hoger. De premie zou ook veel hoger moeten worden om de kosten te dekken maar het pensioengezag heeft anders besloten. NB de verhouding van de inleg voor de premie door werkgevers en werknemers is 2 op 1.

Conclusie: het is logisch dat

- de forse renteverlaging door toedoen van de ECB,
 - het invoeren van de gedempte premie,
 - de verlaging van de UFR volgens commissie parameters
- oorzaak is dat de dekkingsgraad beneden de 100% is gekomen. Het was voorspelbaar en het pensioengezag heeft daar niets aangedaan. Het is absurd dat zij vindt dat bv het ABP zou moeten korten bij een gemiddeld rendement na 2008 van 8,5% en dat het zelfs 10 (Tien) % rendement had moeten maken om nu 100% dekkingsgraad te hebben.

De rekenregels voldoen niet meer en dienen gewijzigd te worden met terugwerkende kracht (2015) tot de invoering van het nieuwe stelsel (ca 2026). NB In het nieuwe stelsel wordt er niet meer gewerkt met rekenrente. Ik heb hier overigens geen officiële argumenten voor gevonden.

Met vriendelijke groeten
Co van der Vusse

